

*Tragická minulost je rozdělila.
Osud je ale znovu svedl dohromady...*

**PROTI
PRAVIDLŮM**

Série Démoni z Los Angeles
KNIHA ČTVRTÁ

KINGA LITKOWIEC

PROTI PRAVIDLŮM

Wbrew zasadom

Copyright © 2021 by Kinga Litkowiec

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Vladimíra Staňková, 2023

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3876-2 (pdf)

PROTI PRAVIDLŮM

KINGA LITKOWIEC

Série Démoni z Los Angeles

KNIHA ČTVRTÁ

přeložila Andrea Kristeková

1. ARIANNA

Sotva vstoupím branou na hřbitov, hned si ho všimnu. Těžce si povzdechnu, protože nemám čas čekat, až zmizí. Nezbývá než doufat, že dorazil už před nějakou dobou a za chvíli zase odejde. Stejně jako vždycky, když se něco takového stane, se schovám za jeden ze stromů a nenápadně se dívám směrem k sestřinu hrobu. Mám na toho kluka štěstí. Za posledních deset let jsem na něj už párkrát narazila, ale on mě ještě nikdy nespatrił. Ráda bych, aby to tak zůstalo. Sama nevím, proč mi na tom tolik záleží.

Dokud Naomi ještě žila, chodil k nám Morris každou chvíli. Jako dvanáctiletá holka jsem se před ním styděla. Byl hezký, o deset let starší a uměl pěkně mluvit. Já byla uzavřená do sebe, dospívala jsem a nevěděla, jak se v jeho společnosti chovat. Naposledy jsme se viděli v den Naomi-na pohřbu. Od té doby jsem se mu vyhýbala. Kdysi proto, že jsem byla ostýchavé dítě, později prostě ze zvyku. Co bych mu vlastně měla říct? „Ahoj Morrisi, pamatuješ si na mě?“ Uf, pochybuju, že bych se s ním ještě vůbec dokázala bavit.

Stojím tu dobrou půlhodinu, ale nevypadá to, že by se Morris chystal pryč. Mrknu na hodinky a zjistím, že už je pomalu čas, abych se vrátila, ale dnes je výročí Naominy

smrti, takže k jejímu hrobu musím alespoň na chvíli. Zatnu zuby a vyrazím. Jednou k tomu dojít muselo. Opatrně se k Morrisovi přiblížím a zastavím kousek vedle něj. Pomalu se na mě otočí a já si až v tu chvíli všimnu, jak moc se změnil. Už to není veselý chlapík, jakého jsem si pamatovala, ale muž s vážným a soustředěným výrazem, bez radostných jiskřiček v očích. Je pořád hezký, ale úplně jiným způsobem.

„Ahoj,“ řeknu tiše a pokusím se o úsměv.

„Arianno, jseš to ty?“

„Jo.“

„Změnila ses,“ odpoví bez emocí.

„Ty taky. Je to už deset let.“ Otočí hlavu zpět k Naominu hrobu a soustředí se už jen na něj.

„Jo. Deset.“

Je to ještě divnější, než jsem čekala. Věděla jsem, že smrt mojí sestry zasáhla všechny, ale z něj je úplně jiný člověk. Morris z dřívějška by mi už stačil položit řadu otázek i povyprávět něco o sobě. Tiše si povzdechnu a mlčky pozdravím sestru. Ráda bych jí pověděla, jak se mám a jak hrozně je mi smutno. Budu se za ní muset zítra vrátit. Vždycky mi dokázala naslouchat. I teď, když už tu se mnou není, mi pomáhá si s ní promluvit. Dodává mi to sílu, kterou tak moc potřebuju.

Otrhu si slzy a koutkem oka si všimnu, že na mě Morris kouká.

„Jak to jde?“ zeptá se po chvíli.

„No coby... Před dvěma lety umřela máma, táta půl roku nato.“ Pokrčím rameny, jako bych chtěla naznačit, že o nic nejde, že mě to nebolí. „Zvládám to, ale zůstala jsem ze dne na den úplně sama a bývá to dost ubíjející.“

„To mě mrzí, neměl jsem ponětí, čím sis musela projít,“ odtuší.

„Odkud bys to měl vědět? Nebyl jsi tu, úplně ses vypařil.“

„Jo.“ Udělá delší pauzu. „Přesně tak.“

„A jak se vlastně máš ty?“

„Škoda slov. Nějak žiju, no.“

Jsem zvědavá, jak se mu daří, čím se živí a jestli si někoho našel, jenže nemám odvahu se na to zeptat.

„Půjdu za rodiči. Ráda jsem tě viděla.“

Když odejdu, pocítím úlevu. Není mi jasné, proč jsem takto zareagovala. To setkání mě stálo dost sil. Vrátily se mi všechny vzpomínky. Morrise jsem sice nikdy dobře neznala, ale kdysi se jevil jako ten typ kluka, kvůli kterému holky šílely. Byl to sportovec, a navíc měl v sobě ještě něco, čím si získal moji sestru. Tvořili dokonalý pár a jsem si jistá, že nebýt té nehody, byli by dneska manželé se dvěma dětmi. Osud tomu ale chtěl jinak a zlomil hodně srdcí.

Po nějaké chvíli strávené u hrobů rodičů se musím vrátit. Když projdu kolem Morrise, usměju se na rozloučenou, ale on mé gesto neopětuje. Trochu mě to zamrzí, ale brzy to pustím z hlavy. Spěchám do práce, a tak se snažím soustředit na to.

2. MORRIS

Je pěkná, jako její sestra. Když jsem ji spatřil, připomnělo mi to věci, na které jsem chtěl zapomenout, i ty, na které se mi zapomenout podařilo. Čas strávený s Naomi, náš společný smích a blbnutí. Den, kdy jsem uviděl její mrtvé tělo. Hlasitý Ariannin nářek i pláč jejích rodičů. Co se dělo potom, je zamlžené. A najednou jsem tady a jsem někdo úplně jiný. Zabívám, mučím a zastrašuju bez mrknutí oka, jako bych to měl v krvi. A přitom to tak není. To její smrt ve mně probudila démona a zadusila ve mně to dobré.

Cestu zpátky do města si nevybavuju. Řídím automaticky, skoro jako bych měl naprogramovanou trasu. Vzpamatuju se teprve ve chvíli, kdy vejdu do domu. V hale stojí Jess a divně na mě kouká.

„Co je?“ ptám se bezvýrazně.

„Vypadáš strašně. Stalo se něco?“

Samozřejmě, že neví, kde jsem byl. Nemá ani tušení, jak zatraceně důležitý pro mě tenhle den je. Každý rok skončím úplně na plech nebo někoho zabiju. Je mi jasné, že to potřebuju i tentokrát. Myslel jsem si, že se to zlepšilo. Jenže pak jsem potkal Ariannu. V ten moment se všechno vrátilo. Od doby, co jsem ji viděl naposled, uběhlo

nepředstavitelných deset let. Už nevypadá jako malá holka, kterou kdysi byla. Dospěla. A je zatraceně podobná své sestře. Neměl bych je porovnávat, ale lhal bych sám sobě, kdybych tvrdil, že mě to nenapadlo.

„Nic, jsem v pohodě.“

„V tom případě jdi za Liamem. Hledal tě.“

Do prdele. Měl jsem sice jiné plány, ale přesto zamírím do jeho kanceláře. Doufám, že nejde o nic vážného.

„Jess říkala, žes mě hledal.“

„Jo. Joaquin se Štírem prý organizujou závody. Víš o tom něco?“

„Upřímně řečeno to slyším poprvý.“

Joaquina a Scarlett jsme přestali řešit už dávno. Nedělali problémy, nekřížili nám cestu, a tak jsme je jednoho dne prostě přestali sledovat.

„Proběhne to dneska. Myslím, že bychom tam měli jet.“

„Nevím, jestli to je dobrej nápad. Pochybuju, že by něco chystali.“

„Pro jistotu bych je chtěl mít pod dohledem. Nezapomeň, že s náma Joaquin vyjebal už jednou. Nemůžeme si být jistý, že to najednou bude jinak.“

Nejradši bych mu řekl, že je mi to u prdele. Jestli Liam chce, ať si tam jde, vždyť k němu nejsem přirostlej. Na druhou stranu moje postavení v tomhle domě s sebou nese určitý závazky.

„V kolik ty závody mají bejt?“ ptám se rezignovaně.

„O půlnoci. Pojedem dřív, ať se tam trochu porozhlídnu.“

Kývnu a vyjdu z kanceláře. Zamírím k sobě a kouknu při tom na hodinky. Mám ještě dost času, přemýšlím, že bych si s sebou vzal láhev whisky. Ale pak se na to vykašlu, mohlo by to mít následky.

Několik hodin jsem proseděl u sebe a vzpomínal na Naomi. Začali jsme se scházet ještě jako děcka a svět okolo

sebe jsme nevnímali. Byl jsem zatracený romantik, který miloval jednu jedinou holku. Teď jsem šmejda, který se baví hlavně s děvčkama a alkoholem. Ta změna se udála jednoduše. Stačil k tomu jediný den. Jediné rozhodnutí. Jediná vražda. Přemítám, co by ze mě bylo, kdybych nepotkal O'Direa. Možná se pletu, ale myslím, že mi pomohl. V tomhle domě jsem se naučil mít vztek pod kontrolou a rychle jsem na minulost zapomněl. Připomínala se mi jen ze začátku. Bolelo to. Tak jako dneska.

Když se čas nachýlí, osprchuju se a obleču se do něčeho míň formálního. Pak jdu dolů, kde na mě už čekají Liam s Jessicou a dalších pár lidí. Beze slova vyjdeme ven a míříme k autům zaparkovaným na příjezdové cestě. Doufal jsem, že pojedu sám, ale když usednu za volant, objeví se vedle mě Liam a na zadní sedačku si sedá Jess. Dělán, že mi to nevadí, a nastartuju motor. Snad si nebudou chtít povídat, to je to poslední, na co mám chuť. Naštěstí jsou zticha, jen občas spolu prohodí pár vět. Já se tak můžu pohroužit do vlastních myšlenek. Nedělá mi to dobře, ale nedokážu si pomoci.

Do přítomnosti se vrátím, až když jsme na místě. Cítím, jak ve mně roste frustrace. Těmhle výlety do dob, kdy bylo všechno jinak, ji jen přiživuju. Hned mám chuť někoho zamordovat.

Joaquin si nás okamžitě všimne. Je na něm znát, že z našeho příjezdu nemá radost. Pomalu se k nám blíží v doprovodu Eleny. Těsně za ním kráčí Scarlett se Štírem, kteří vypadají jako nerozlučná dvojka. Jen vidět ty dva vedle sebe je prostě k smíchu.

„Co tady děláte?“ ptá se Joaquin a zastaví se přímo před Liamem.

„Však víš, že mám pro tyhle setkání slabost.“

„Vždycky si je můžeš zorganizovat sám. Pokud teda už nejsi ze hry.“

„Neproprovokuj,“ zavrčí Liam. „Tohle město je moje.“

Cítím, jak houstne atmosféra, a nejradši bych se rovnou otočil na patě a co nejrychleji zmizel, než po sobě začnou střílet.

„Jseš jen samozvanej král. Možná jsou tací, kteří to přijali, ale já k nim nepatřím. Dobře to víš a stejně se to pokoušíš změnit.“

„Nechte toho!“ Jessica si stoupne mezi ně. „Přijeli jsme se podívat na závody, který jsi zorganizoval. Je to problém?“ zeptá se Joaquina.

Ten nejdřív semkne rty, ale za moment zavrtí hlavou.

„Ne, žádný problém,“ procedí skrz zaťaté zuby.

Všimnu si, že Elena vypadá zmateně. Určitě Jessicu vnímá jako konkurenci. Ani se jí nedivím. Jsou obě pěkné, a Jess navíc do tohoto světa patří a daří se jí v něm. Elena se to teprve učí. Je nesmělá a možná se tady nikdy nebude cítit jako doma.

„Jaké milé překvapení,“ utrousí Scarlett ironicky. „Věděla jsem, že se ti bude stýskat.“

O'Dire sevře čelisti.

Tak to bude pekelně dlouhá noc.

Ani nevím, jak k tomu došlo, ale před začátkem závodu sedíme všichni pohromadě. Liam, Jessica a já, vedle Scarlett se Štírem a o kus dál Joaquin s Elenou. Možná bych se měl víc soustředit? Každou chvíli se zapomenu a pak netuším, co se kolem mě dělo. Rok co rok je to stejné. Ale tentokrát tenhle den nemůžu strávit sám.

„Tohle příměří nepotrvá dlouho. To se můžeš vsadit,“ zaseptá mi Scarlett do ucha.

Otočím se na ni a chvíli mlčky pozoruju její úsměv.

„Mohl bych si vsadit i na tebe. Kdypak tě Emiliano přestane bavit? Za týden? Za měsíc? Možná za půl roku? To by byl tvůj rekord.“

Doufám, že si dá pokoj, ale ušklíbne se a ukáže mi, že v těchhle hrách má navrch.

„Žárlíš?“

„Na tebe?“ odfrknu si.

„Ráda bych ti připomněla, že v našem vztahu ses nudíš ty,“ řekne uraženě.

Ten vztah byla chyba, kterou jsem rychle napravil, a podařilo se mi na to zapomenout. Scarlett je hezká, dokáže člověku zamotat hlavu. Ale problém vězí v tom, že je zkažená jako tohle město. Když jsem s ní byl, cítil jsem, jak ztrácím poslední kousky sebe samého. Navíc jsem ani nedokázal říct, jestli mi na téhle holce záleží.

„Nech toho, Scarlett. O dva, tři dny později bys udělala to samý.“

„To máš pravdu.“

Závody začínají, a tak konverzaci ukončíme a soustředíme se na show. Za ta léta práce pro Liama se Joaquin naučil, co je důležité. Všechno má dobře připravené. I když to nejsou pouliční závody, které mám nejradši, musím uznat, že na chvíli upoutají mou pozornost.

Tři okruhy na kraji města, tři obrazovky promítající nejdůležitější úseky tratě a alkohol, hodně alkoholu.

„Proč do téhle části města nechodíme?“ ptá se Jessica Liama.

„Protože nás zajímá centrum. Tam se toho děje nejvíc,“ odpovídá a dál se soustředí na závody.

Až teď mi dojde, že jsme asi tak tři kilometry od místa, kde stojí Naomin dům. A za ním můj, který shořel stejně jako moje duše.

„No ale uznej, že tohle místo má atmosféru,“ pokračuje Jess.

„Možná jo, ale není tu nic, co bych mohl dělat. Je to fajn místo na nelegální zápasy, závody nebo hazard. Sama jsi

ale chtěla, abych se věnoval něčemu, co nebude přitahovat pozornost poldů.“

„Jo, já vím. Jen prostě říkám, že se mi tu líbí.“

Chvíli je pozoruju. Nic se nezměnilo. Spojuje je pouto, kterému nerozumím. Není to normální vztah. Nevznikl z obyčejného setkání a myslím, že ani oni sami nedokážou vysvětlit, co se to vlastně stalo.

Dívám se na závody, ale nejsem schopný je vnímat. Myslím jen na to, že potřebuju nemyslet. Musím se napít. Vstanu a jdu k lednici s pivem. Vezmu si láhev, otevřu ji a hned si pořádně loknu. Za chvíli je prázdná. Natáhnu se pro další, ale když ji chci vypít, Scarlett mě zastaví.

„Nevypadáš dobře.“

„No do prdele,“ povzdechnu si. „Myslím, že to není tvoje věc.“

„Věř mi nebo ne, ale dělám si o tebe starosti. Záleží mi na tobě.“

Podívám se na ni a snažím se z její tváře něco vyčíst. Ale nedaří se mi to.

„O co ti jde?“

„To mi musí o něco jít? Víím, že nejseš takovej debil jako ten, pro koho pracuješ. Znáím tě dost na to, abych viděla, že tu něco nehraje. Jestli si chceš promluvit...“

„Nech toho,“ přeruším ji a nemůžu uvěřit tomu, co jsem právě slyšel. „Netvrdím, že jsi necitlivá mrcha. Ale ostatní se ti podařilo přesvědčit, aby tě tak brali. Tak si teď, prosím tě, nehraj na moji kamarádku.“

Pokrčí rameny a nechá mě na pokoji. Když odejde, dopiju pivo a vezmu si třetí láhev. Pak se vrátím na místo.

„Co chtěla?“ ptá se Liam okamžitě.

„Popovídat si.“

„Popovídat? O čem by si, do háje, zrovna ona chtěla s tebou povídat?“

„O ničem, co by nějak souviselo s tebou. Rozhodla se, že si potřebuju promluvit o životě a svých pocitech.“

„A do prdele,“ ušklíbne se.

Závod se chýlí ke konci a já neochotně přiznávám, že se Ferro snažil. I když jsem neměl sílu to všechno sledovat, nemohl jsem si nevšimnout, že ta akce byla dobře zvládnutá.

„Joaquin a Elena vás zvou do klubu,“ oznámí Scarlett. „Nemusíte chodit, ale když už jste se tu objevili...“

Zavru oči a čekám, až Liam odpoví. Chci, aby tenhle den skončil.

„Kde ten klub je?“

„Dvě ulice odtud. Auta tu můžete nechat, tady budou v bezpečí.“

„Odkdy děláš pro Joaquina?“

„Nedělám pro něj. Mám ho ráda. Na rozdíl od jiných má úroveň.“

„Joaquin Ferro má úroveň,“ směje se O'Dire. „Tak to ho asi dost dobře neznám.“

„Nech už toho,“ vloží se do toho Jessica. „Jestli se ti tam nechce, vraťme se domů. Jestli tam chceš, tak prostě běž.“

Chvilí je ticho. Nemusím se na ně dívat, abych věděl, že se mezi nimi odehrává souboj pohledů. Nakonec Liam promluví.

„Jdeme.“

„Já se vracím domů,“ řeknu, když Scarlett odejde.

„Ne. Půjdeš s námi. Všichni zůstaneme.“

„Zase jsi paranoidní?“ pronese otráveně Jess.

„To není paranoia, zlato. To je opatrnost.“

Nechce se mi tam, ale neprotestuju. Konečně se budu moct napít, a je mi jedno, v jakém stavu nebo kde se zítra probudím.

V klubu mě ohromí hlasitá hudba a pohled na polonahé tanečnice. Striptérky těmhle podnikům vždycky dodají

kouzlo. Hlavně ty, které jsou za pár bankovek ochotné i k soukromému vystoupení za zavřenými dveřmi. Kdo ví, možná toho dnes využiju.

Sedáme si s Jess a Liamem na půlkulatou pohovku, pár našich mužů se posadí naproti a zbytek se okamžitě rozptýlí po místnosti. Joaquin, Elena, Scarlett i Štír jdou nahoru, za což jsem neskutečně vděčný.

Hned vedle nás se na pódiu objeví holka v bílých šatech. Začne se pohupovat v bocích a docela jí to jde. Nejdřív mě napadne, že bych jí nabídl nějaké peníze navíc, ale rychle mě to přejde, když se jí podívám do tváře. Ona si mě všimne a zkamení. Někdo na ni volá, aby se pohnula, ale nereaguje. Koutkem oka postřehnu, že se k ní blíží nějaký ožralý debil a chce se jí dotknout. Zareaguju automaticky, zvednu se z pohovky a ve vteřině jsem před ním se zbraní v ruce.

„Co je, sakra?“ vzteká se. „Ať ta děvka tančí!“

Přiložím mu hlaveň k čelu, což mezi hosty vzbudí nežádoucí pozornost.

„Morrisi, nech ho!“

Liamu ignoruju. I když už stojí vedle mě, vůbec si ho nevšímám.

„Řekni jí takhle ještě jednou a vyříznu ti jazyk a nacpu ti ho hluboko do krku. Je ti to jasný?“

Chlápek energicky přikyvuje, a když ho pustím, okamžitě mizí ven z klubu.

„Co to s tebou je?“ ptá se O'Dire našťvaně.

Otočím se, abych se Arianně podíval do očí, ale už tam není. Musím ji najít a zjistit, co dělá v téhle díře.

3. ARIANNA

Cestou do šatny nadávám. Nemůžu uvěřit tomu, že jsem na něj musela natrefit zrovna tady. Přes deset let jsme se neviděli a teď ho najednou potkám dvakrát v jeden den?

Stydím se. Mám sevřený žaludek a tváře mi hoří. Chce se mi z těch nervů zvracet. Jeho původní představa o mně se dnes určitě úplně vypařila a zbylo jen znechucení.

Možná je to dobře. Vždyť jsem s ním nechtěla zůstat v kontaktu a na hřbitově jsem se mu vyhýbala. Teď bude on dělat všechno proto, aby se vyhnul mně. Může mi to být jedno.

V šatně jsem sama. Sedám si na židli a dívám se na svůj odraz v zrcadle. Jakým zázrakem mě poznal? Vždyť mám na obličeji tuny make-upu.

„Co tady, do prdele, děláš?“

Když uslyším mužský křik, vyskočím ze židle. Dívám se na něj, ale nejsem ze sebe schopna dostat ani slovo. Nevím, proč mě jeho přítomnost tak paralyzuje, ale musím to nějak překonat. Morris neustoupí. Proč sem vlastně přišel? Nemám ho co zajímat.

„Vydělávám si,“ dostanu ze sebe obtížně.

„Takhle?!“

Teď si uvědomím, s kým jsem ho viděla. Předtím jsem neměla kapacitu na to si poskládat fakta, ale najednou mi je vše jasné.

„A kdo se na to ptá,“ říkám útočně. „Chlápek, co se po-
flakuje po striptýzových klubech s Liamem O'Direm!“

Chvíli mlčí.

„To není totéž. Odkud vůbec víš, kdo to je O'Dire? V ja-
kých kruzích se to pohybuješ, Ari?“

„Do toho ti nic není.“

„Ale je. Jsi Naomina mladší sestra a ona by určitě ne-
chtěla, abys pracovala jako...“

Sevre rty a já cítím, jak mě přemáhá vztek. Tenhle zkur-
vysyn mě nemá co hodnotit! Bez problémů zapomněl na to,
že existuju, a najednou se po deseti letech objeví a bude mi
vykládat takové věci?

Stoupnu si naproti němu. „Jako děvka? Tos chtěl říct?!
Vůbec nic ti do toho není, ale jestli to chceš vědět, tak je-
nom tančím! A co se O'Direa týče, nevím o nikom, kdo by
ho neznal!“

„A proč tady tančíš?“ ptá se už klidněji.

„Řekneš mi, že jsem děvka, a ani se neomluvíš?“

„Neřekl jsem to.“

„Ale chtěl jsi.“

„Do prdele. Omlouvám se. A teď mi řekni, co tu děláš.“

Nemám sílu se hádat. Nemám sílu ani žít. Vlastně ne-
vím, co mě tu drží. Skloním hlavu a sednu si zpět na židli.
Dívám se na svoje kolena a snažím se sebrat. Víím, že to
není jeho věc, ale možná, že když mu to všechno povím,
dá mi pokoj.

„Když rodiče umřeli, zůstala mi spousta dluhů. Vzali si
velkou půjčku, aby mě mohli poslat na školu. Samozřejmě
jsem o tom nevěděla. Myslela jsem si, že to prostě našet-
řili. Máma umřela předtím, než jsem stihla odjet na školu.

Zůstala jsem proto doma, abych pomohla tátovi, ale ten odešel chvíli po ní,“ stisknu víčka, abych se nerozbrečela. Zhluboka se nadechnu a donutím se pokračovat. „Takový vývoj událostí nikdo nečekal. Nebyla jsem vůbec zabezpečená. Peníze, co si půjčili, ani náhodou nestačily. Přišla další půjčka, úroky... Nepracovala jsem, takže jsem potřebovala něco narychlo. Bez školy i chuti do života jsem se zmožila jenom na tohle.“

„Nemůžeš tady pracovat.“

„Proč ne?“

„Nedovolím to.“

„Na co si tu hraješ?! Vždyť jsem ti ukradená!“

Přijde blíž a sedne si vedle mě na židli. Chytne mě za bradu a donutí mě, abych se na něj podívala.

„Nejsi mi ukradená. Měl jsem tě rád, když jsi byla malá. Odstříhl jsem se, protože jsem provedl něco zlého a nechtěl jsem do toho zatáhnout nikoho, na kom mi záleželo. A navíc jsem se nedokázal vyrovnat s Naominou smrtí. Nezvládal jsem to, Ari.“

„A teď to dokážeš? Jestli jsi tady s O'Direm, tak jsi určitě přišel o kus srdce.“

„To je pravda. Ale to nic nemění.“

„Jsi na omylu. To mění hodně. Neviděla jsem tě deset let. Nemůžeš mi jen tak napochodovat do života a vykládat mi, co mám dělat. A věř mi, že já tady pracovat nechci. Je mi špatně pokaždé, když myslím na další den na tomhle místě. Ale nemám jinou možnost. Najít si normální práci v tomhle městě hraničí se zázrakem.“

Tváří se soustředěně a já se modlím, aby odešel. Lituju toho, že jsem ho na hřbitově oslovila. Možná, že kdybych to neudělala, nepoznal by mě, a já bych tu s ním nestála a nemusela mu vysvětlovat svoje rozhodnutí. Je to, do hajzlu, můj život a on o něm nemá právo rozhodovat.

„Hodně jsem se změnil, ale ne ve všem. Jedno zůstalo stejné – nenechávám věci být. Na to si dobře pamatuješ, vid’?“

Na chvíli se zamyslím. To je pravda. Morris byl vždycky tvrdohlavý a stál si za svým.

Naomi musela často ustupovat, když měl jiný názor. Možná je to teď ještě horší.

„Nech mě být,“ říkám prosebně. „Vraťme se k tomu, jak to bylo. Bude to nejlepší.“

„Tady pracovat nebudeš,“ zasyčí skrz zaťaté zuby.

„Nemám na výběr! Do prdele! Já ty zkurvený prachy potřebuju, Morrisi!“

Věděla jsem, že vybuchnu, ale vůbec toho nelituju. Nejspíš ve mně pořád vidí děcko – mladší sestřičku svojí holky, která si hraje s panenkami a miluje květiny. Už dávno taková nejsem.

„Dám ti je.“

„Ne. Já od tebe peníze nechci. V žádném případě.“

„Já jsem tě neprosil o svolení.“

„Nevezmu si je. Chápeš to? Dej mi konečně pokoj a odejdi!“

Zasranej debil. Nepotřebuju od něj žádnou almužnu. Naštěstí odchází. Nemám však moc času být sama a přemýšlet. Za moment do převlékárny vpadne šéf a z jeho výrazu je jasné, že mám průšvih.

„Co to, kurva, vyvádíš?“

„Omlouvám se. Byl tam nějaký zmatek a já jsem se vyděla a utekla,“ vysvětluju roztřeseně. „Už se to nestane, slibuju.“

„Ještě jednou něco takovýho a letíš! Soukromý vystoupení dělat nechceš, takže pro mě nejseš vůbec důležitá! Mám tě v merku, pamatuj na to.“

Když zavře dveře, rozbřečím se. Díkybohu, že už dnes nemám další vystoupení a můžu jít domů. Třesoucíma se

rukama se odličím, rychle se převleču a odcházím. Chci odtud být co nejdřív pryč.

Cesta netrvá dlouho. Ani si nepamatuju, jak jsem ji zvládla. Byla jsem příliš ponořená v myšlenkách. Pořád si vyčítám to setkání na hřbitově. Proč jsem to udělala? Chtěla jsem mít klid, ale obávám se, že to teď bude přesně naopak.

Doma se hned svleču a jdu do sprchy, abych si mohla co nejdřív lehnout. Pořád si nemůžu zvyknout na to prázdno a ticho. Když zavřu oči, představuju si, že slyším televizní zprávy, na které se táta díval před spaním. Do toho zaznívá zvuk z kuchyně, kde máma vždycky něco chystala. A když se soustředím ještě víc, jsem dokonce schopna zaslechnout Naomin smích.

Otevřu oči a cítím, jak mi po tvářích tečou slzy. Zase je ticho. Nejsou tu. Nikdy už je neuvidím, nedotknu se jich, neřeknu jim, jak moc je mám ráda.

Ve špatné náladě si lehám do postele, a i když jsem hrozně unavená, nemůžu usnout. Dnešní setkání s Morrisem mi v srdci otevřelo jednu ze starých ran, která se zdála být zahojená.

Jako kdyby jich bylo málo...

4. MORRIS

„Já se z toho poseru. Ksakru.“

Nepamatuju si, že by mě někdy takhle bolela hlava. Ani, do háje, nevím, kde jsem. Rozhlížím se, ale nepoznávám to tady. V posteli jsem sám a nevypadá to, že by tu někdo spal se mnou. Co se to děje?

Jsem nahý. Oblečení je na podlaze. Natáhnu se pro něj, rychle se obleču a opustím místnost. Jdu dolů a pak mi docvakne, kde to jsem. Ale nemám tušení, jak jsem se tu vzal.

„Šípková Růženka se nám probudila.“

Ze Scarlettina hlasu se mi udělá zle.

„Jak jsem se sem dostal?“

Stojím uprostřed obývacího pokoje a dívám se na pobaveného Joaquina.

„Ve zkratce?“ prohodí. „Ožral ses a přestal jsi komunikovat. O'Dire tě chtěl vzít domů, ale začal jsi protestovat. Pak se o tebe velkorysá Scarlett rozhodla postarat, a tak jsi skončil tady. Ani jsi nic nenamítal.“

„Nic si nepamatuju,“ řeknu potichu.

„To by si nepamatoval nikdo. Vypil jsi snad celý sklad alkoholu.“

„Něco sněž a na kuchyňské lince máš prášky. Měly by ti pomoci, ale zázraky od nich nečekej,“ dodá Scarlett.

Nejradši bych odsud vypadl co nejrychleji, ale cítím, jak jsem pořád ještě opilý. Jdu do kuchyně a doufám, že mě nikdo nebude následovat. Tam potkám Elenu. Jemně se usměje a natáhne se pro hrnek.

„Sedni si, udělám ti kafe.“

„Díky.“

„Vypadáš hrozně.“

„Provedl jsem včera něco... pitomého?“

„Hromadu věcí. Nejdřív ta scéna s tanečnicí, ale to jsi neměl ještě tolik vypito, takže si to asi pamatuješ. Pak jsi ale do sebe začal chlast doslova lejt. Potom jsi to zkoušel na Scarlett. Máš štěstí, že to Emilliano obrátil ve srandu, protože v takovém stavu bys neměl šanci ani proti mně.“

Scarlett mě zrovna nezajímá, ale ta holka, o které Elena mluví...

Postaví přede mě hrnek s kafem, pak mi podá sklenici vody a dva prášky. Polknu je naráz a doufám, že mi trochu pročistí hlavu. Po chvíli se mi všechno vybaví. Do chvíle, kdy jsem odešel z převlíkárny, mám vzpomínky jasné.

„Měl bys něco sníst,“ přeruší moje úvahy tichý Elenin hlas.

„Nemám hlad. Díky za kafe,“ rozloučím se.

Přejdu přes obývací, abych se odsud dostal co nejrychleji. Naštěstí mě nikdo nezdržuje. Projdu pěšky několik ulic, až se dostanu k domu, který jsem už tak dlouho neviděl. Nevím, kvůli čemu tu jsem. Měl bych ji nechat na pokoji, ale jen to pomyšlení, že v tom klubu tančí, ve mně vyvolává chuť ho vyhodit do povětří. Možná to není normální, jenže ta holka mě váže k mému starému životu. Je to poslední, co mi z něj zůstalo. Teď mi to teprve dochází.

Zaklepu na dveře a poslouchám, jestli se ozve nějaký hluk. Pořád mi není dobře a vím, že jsem sem neměl chodit,

ale něco mi brání odejít. Nakonec Arianna otevře a překvapeně zůstane stát ve dveřích.

„Co ty tu děláš?“ zavrčí na mě.

„Musíme si promluvit.“

„Už jsme si promluvili. Ty jsi řekl svoje a já svoje. Mohl bys na příštích deset let zase zmizet a nekomplikovat mi život?“

„Nechci ti ho komplikovat. Chci ti pomoci.“

„Nechci, abys mi pomáhal.“

Dojde mi, že dobrovolně mě dál asi nepozve, tak ji obejdu a ocitnu se uvnitř. Slyším, že něco říká, ale nevnímám ji. Když spatřím ten obývací, kde jsem kdysi trávil celé hodiny, celý ztuhnu. Všechno se mi vrací ještě s větší silou než dřív. Vidím před sebou, jak sedíme na gauči a koukáme se na televizi. Podívám se na schody a vidím, jak se plížíme k jejímu pokoji a doufáme, že rodiče už usnuli. Chci se otočit a odejít, ale nedokážu se pohnout z místa.

„Morrisi!“

Zírám na Ariannu, která při pohledu na mě zjihne.

„Kdybych věděl, že se mi takhle vrátí vzpomínky..., nepřišel bych,“ pronesu s obtížemi.

„Vážím si toho, že mi chceš pomoci, ale už bys měl jít.“

„Projdeme se chvíli?“

„Ne.“

„Dej mi pět minut.“

„Proč jseš tak tvrdohlavý?“

„Už tehdy jsem se k tobě choval jako k mladší sestře. Zdá se, že mě to pořád nepustilo.“

Nevzpomínám si, kdy jsem byl naposledy takhle upřímný. Jsem snad vedle ní takový, jaký jsem býval dřív?

„Pět minut,“ řekne neochotně.

Když vyjdeme ven, vzpomatuju se. Nevím, jestli do toho domu ještě někdy v životě vkročím znovu, ale jestli se to